
2

A është Bibla Fjala e Perëndisë?

Bibla është libri më i mrekullueshëm që ekziston, por nga e dimë se ajo është me të vërtetë fjala e Perëndisë? Le të shikojmë disa karakteristika të mrekullueshme të këtij libri, duke u përqëndruar në çfarë mund t' i quajmë «Shtatë çuditë e Fjalës». Këto karakteristika bëjnë që, ashtu si një nga shkrimtarët e Librit të Psalmeve, të themi: «Dëshmitë e Tua janë të mrekullueshme!» (Psalmeve 119:129a).

Në këtë mësim do të shikojmë shtatë nga shumë çuditë e Fjalës. Ky mësim do t' ju ndihmojë ta vlerësoni Biblën më shumë dhe do t' ju motivojë që të ktheheni te faqet e saj për udhëzimet hyjnore që keni nevojë.

MBIJETESA E BIBLËS

Bibla është një nga librat më të vjetër që është shkruar në historinë e njerëzimit!

Librat zakonisht nuk kanë mundësi që t' i rezistojnë kohës. Ata janë shumë delikatë. Zjarri i konsumon dhe uji i prish. Insektet i hanë dhe gishtat jo të kujdesshëm i grisin. Është një mrekulli që librat të rezistojnë për një kohë të gjatë.

Bibla, në formën përfundimtare, është gati dy mijë

vjeçare! Disa pjesë të saj janë edhe dy herë më të vjetra! Asnjë libër tjetër në botë nuk mund të krahasohet me të! Mosha e Biblës tregon qëndrueshmërinë dhe paprishshmërinë e saj.

Shkrimet më të vjetra janë ato të Testamentit të Vjetër: Zanafilla, Eksodi, Levitiku, Numrat dhe Ligji i Përtërirë. Ato janë shkruar nga Moisiu dhe përshkruajnë historinë e fillimit të njerëzimit dhe të fillimit të botës. Unë mendoj se mund të thuhet me siguri se këto shkrime vijnë nga shkrimet *më të vjetra origjinale që janë në zotërim të njeriut sot!*

Edhe më i mrekullueshëm është fakti se Bibla ka arritur këtë moshë të vjetër pavarësisht nga përpjekjet e vazhdueshme të njeriut për ta *shkatërruar atë!* Vazhdimisht, regjimet më të fuqishme që bota ka njohur kanë kërkuar të zhdukin këtë libër nga faqja e dheut dhe ta heqin nga zotërimi i njeriut. Kristianët janë kryqëzuar vetëm se kanë lexuar Biblën dhe të tjerë janë djegur të gjallë vetëm se kanë pasur një kopje të Biblës. Tortura çnjerëzore janë kryer mbi gra dhe fëmijë, vetëm sepse ata kanë studjuar faqet e Biblës. Pavarësisht nga të gjitha këto sot në tokë ka më shumë kopje të Biblës se sa të çdo libri tjetër të publikuar ndonjëherë!

Le të shqyrtojmë një episod nga historia e mbijetesës së Shkrimeve: Në fund të shekullit të tretë, perandori romak Diocleti dekretoi dënimin me vdekje për çdo njeri që zotëronte kopje të Biblës. Ai gjithashtu dënoi me vdekje anëtarët e familjes së një të burgosuri, sepse ata nuk raportuan mosbindjen e tij ndaj urdhërit perandorak. Kështu, romaku i plotfuqishëm me egërsi vendosi t'i zhdukte Shkrimet që denonconin tiranin dhe jetën e tij të keqe. Pas dy vjetësh, Diocleti me mburrje tha: «Unë i kam zhdukur tërësisht shkrimet kristiane nga faqja e dheut» dhe dukej sikur kjo kishte ndodhur vërtetë.

Një shekull më vonë, një perandor tjetër romak, Konstandini, mbeti i impresionuar nga kristianizmi dhe

urdhëroi prodhimin e kopjeve të Testamentit të Ri (Dhjatës së Re) për të gjitha kishat e perandorisë së tij të madhe. Ai ofroi një shumë të madhe për çdo njeri që do të zbulonte dhe do të dorëzonte një kopje të Fjalës së Perëndisë. Brenda njëzet e katër orëve, pesëdhjetë kopje të Shkrimeve iu dorëzuan perandorit, pavarësisht nga fakti se Diocleti mendoi se i kishte shkatërruar të gjitha kopjet!

Edhe pse Bibla është shkruar mbi material delikat me bojë që ç'ngjyroset shpejt, ajo u ka rezistuar dëmtimeve të kohës, forcave të natyrës dhe mendjes shkatërruese të njeriut dhe ka mbijetuar deri në ditët tona. Mbijetesa e Biblës nuk është rastësi. Vetëm mbrojtja nga Perëndia mund të konsiderohet si i vetmi shpjegim për këtë histori të gjatë dhe të mrekullueshme të Biblës.

BIBLA ËSHTË NJË LIBËR MODERN

Pavarësisht nga vjetërsia, Bibla është një libër modern në shumë drejtime. Ne nuk presim që librat e vjetër të jenë modernë në përmbajtjen e tyre apo të kenë mësim të vlefshme për kohën e sotme. Një libër shkencor, dhjetë vjet pas botimit të tij, bëhet i pavlefshëm. Një libër një shekull i vjetër konsiderohet si diçka antike nga të gjithë. Informacioni mjekësor i dhënë në «*Embriologjinë e Salmonit*», i publikuar në vitin 1700, do të shkaktojë të qeshur të madhe te çdo doktor modern. «*Farmacopia Londensis*» e viteve 1600 duket edhe më qesharake; në qoftë se një doktor do të praktikonte mjekësinë sipas këtij teksti të famshëm, ai do të paditej për burg nga kontrollorët e mjekësisë.

Për të ilustruar se sa shumë ndryshim sjellin vetëm pak vite, këtu kemi riprodhuar një pjesë nga një libër i shkencës së botanikës, i botuar vetëm 150 vjet më parë:

Në Itali rritet një lloj bari...që ka një lule të bardhë si bora me një aromë të rrallë, por ka këtë të metë: gonxhet, po të vendosen nën gurë në lagështi, dhe të lihen atje, për dhjetë ditë transformohen në akrepa helmues, që, po të të kafshojnë

një herë, shkaktojnë vdekjen.

Ju mund të thoni: «Bëhuni të arsyeshëm. Ne kemi përparuar shumë gjatë këtij shekulli. Mos prisni që librat e vjetër të kenë informacion modern.» Po kjo është e gjithë ideja! Moisiu, për shembull, shkroi 3,500 vite më parë, por ju do të vëreni se shkrimet e tij nuk bien ndesh me shkencën dhe njohuritë e sotme.

Për këtë mund të jepen shumë shembuj nga Bibla. Nga përshkrimi i arkës së Noeut mësojmë se ajo kishte të njëjtat proporcione të përmasave që përdoren në ndërtimin e anijeve transoceanike edhe sot (Zanafilla 6). Detajet e ndërtimit të Tabernakullit (Eksodi 25—31, 35—40) tregojnë zgjidhjen e një problemi inxhinierik të vështirë, si të vendosësh një strukturë të qëndrueshme dhe të përhershme në një bazament rëre. Një inxhinier amerikan projektoi një shtëpi që do të ndërtohej në shkretëtirë. Ai bëri kërkesë për një patentë për muret e veçantë që do të përdorte. Zyra e patentave refuzoi kërkesën e tij duke u bazuar në faktin se Moisiu e kishte përdorur këtë ide 3,500 vite më parë!

Disa nga shembujt më të famshëm për mësimet e vlefshme të Biblës janë në fushën e mjekësisë. E shkruar për një botë që nuk dinte ndonjë gjë për higjienën apo rregullat e ruajtjes së shëndetit, ligji i Moisiut është i mbushur me udhëzime për pastërtinë, shëndetin, izolimin në rastet e sëmundjeve ngjitëse dhe me metoda të tjera për parandalimin dhe kontrollin e sëmundjeve.

Për shembull, jo shumë kohë më parë, njerëzimi mësoi për mikrobet. Duke patur këtë informacion, mjekët e kanë praktikë të zakonshme të vendosin një maskë, kur operojnë. Gjithashtu, kur dikush hyn në dhomën e ndonjë pacienti shumë të sëmurë, ai vendos maskën. Pse? Sepse ai nuk do që të marrë mikrobet. Më shumë se 3,000 vite përpara se mikrobet të zbuloheshin nga shkencëtarët, Perëndia i dha këto udhëzime Moisiut: «Lebrozi, i prekur nga kjo plagë,

...do të mbulojë mjekrën e tij dhe do të bërtasë: “i papastër, i papastër!”» (Levitiku 13:45).

Një arritje e fundit e mjekësisë është transfuzioni i gjakut. Disa vite më parë, «nxjerrja e gjakut» nga njerëzit me anë të shushunjave konsiderohej si një praktikë e mirë mjekësore, edhe pse në disa raste njerëzit vdisnin. Sot, sidoqoftë, është pranuar nga të gjithë se gjaku është rrjedha e jetës në trup. Le të kthehemi te thënia e Moisiut te Zanafilla 9:4: «Por nuk do ta hani mishin me gjakun e tij, sepse jeta e trupit gjendet në gjak.»

Me fjalë të tjera, Moisiu tha: Jeta e *mishit* është në *gjak*. A nuk është kjo e çuditshme? Volumi më i vjetër i Biblës në zotërimin tonë është po aq modern sa konceptet mjekësore të shekullit XXI!

Dhe kjo e vërtetë në të njëjtën mënyrë mund të ilustruhet me gjithë subjektet e ndryshëm të Biblës. A ka ndonjë njeri që mund të pretendojë se bota ka avancuar përtej standardeve etike të këtij libri? A kemi zbuluar ndonjë njohuri superiore që është në kundërshtim me parimet e Biblës? Jo! Njeriu modern akoma s’ka filluar të dalë mbi zgjuarsinë e Biblës. Edhe në qoftë se bota do të vazhdonte të ekzistonte për një mijë vjet të tjerë, Fjala e Perëndisë në shekullin e tridhjetë do të jetë po aq moderne sa është në shekullin e njëzet e një!

LARMIA E BIBLËS

Gjithçka që kemi thënë deri, tani do të ishte mjaft e mrekullueshme, nëse Bibla do të ishte vetëm një libër që shpjegonte vetëm një subjekt. Sidoqoftë, nuk është kështu.

Bibla është libri më i larmishëm në botë. E para, në realitet ka dy pjesë, Testamentin e Vjetër dhe Testamentin e Ri. Shkrimi i Testamentit të Ri filloi katër deri në pesë shekuj pas përfundimit të shkrimit të Testamentit të Vjetër. E dyta, secila nga këto pjesë është ndarë më tej në një numër librash, tridhjetë e nëntë në Testamentin e Vjetër dhe njëzet e shtatë në Testamentin e Ri, duke na dhënë një

shumë prej gjashtëdhjetë e gjashtë librash. E treta, këto gjashtëdhjetë e gjashtë libra janë shkruar nga më shumë se dyzet autorë të ndryshëm. (Ne nuk jemi të sigurtë se sa historianë kontribuan për shkrimin e librave të Mbretërve dhe Kronikave.) E katërta, këta autorë jetuan në një kohë që mbulonte gati dy mijë vjet! Së fundi, këta autorë shkruan në çdo lloj (zhanër) të njohur në letërsi, plus një lloj më shumë. Çfarëdo që të jetë lloji i letërsisë që ti preferon, atë do ta gjesësh në Bibël.

Një herë një predikues ishte ulur rreth një zjarri me një grup djemsh. Një nga djemtë tha: «Do të ishte mirë sikur të kisha sjellë diçka për të lexuar.» Predikuesi i tha: «Unë kam shumë gjëra për të lexuar. Çfarë do të të pëlqente më shumë?» Pak i dyshimtë, i riu iu përgjigj: «S'besoj se ti do të kesh ndonjë gjë që më pëlqen. Mua më pëlqejnë librat me aventura, luftë, me arratisje dhe tregime të tilla.» Predikuesi qeshi dhe tha: «Po, unë kam sjellë shumë libra të tillë. Po shkoj t'i marr.» Kur pa predikuesin të kthehej me Biblën në dorë, zhgënjimi veshi fytyrën e djalit të ri. «Unë nuk po flisja për tregimet e Biblës» tha djali. «Ti nuk e di se çfarë historish janë në këtë libër», iu përgjigj predikuesi. «Unë të ftoj të ulesh dhe të dëgjosh disa minuta në heshtje.» Predikuesi u lexoi djemve për dy spiunët që ikën nga Jeriko. Pastaj ata lexuan për kaosin në ditët e gjykatësve, pastaj për princin e ri që duhej të arratisesh për të shpëtuar jetën e tij dhe vazhduan me aventurat e mëdha të Biblës. Pas afërsisht një ore, një nga djemtë, me sy të hapur, tha: «Unë nuk e dija se Bibla ishte një libër kaq i mrekullueshëm.»

Çfarëdolloj letërsie të pëlqeni, atë do ta gjeni në Bibël dhe jo vetëm kaq, do të gjeni shembullin më të mirë të asaj letërsie në botë! A ju pëlqen poezia? Lexoni Psalmet. A ju pëlqejnë vargjet e parimuara? Lexoni Isaian. Në qoftë se ju pëlqen historia, Testamenti i Vjetër përmban të vetmen histori të besueshme të kohës së lashtë pa gabime dhe pa

paragjykime. Në qoftë se ju pëlqeni romancën, do ta gjeni atë në Bibël. Provoni librin e Ruthit!

Siç u tha më parë, autorët e Biblës shkruan për çdo subjekt të njohur të letërsisë, plus një më shumë. «Plus një më shumë» është një subjekt që asnjë libër tjetër s'e ka: profecinë e vërtetë. Bibla ka me qindra pjesë ku vendin kryesor e zënë profecitë, pjesë që kanë arritur deri sot tek ne në mënyrë të përkryer dhe të qartë. Kjo është për arsye të planit të Perëndisë!

Larmia e Biblës provon prejardhjen e saj nga Perëndia. Ideja e prejardhjes përforcohet kur shikojmë se në mes të kësaj larmie ne gjejmë unitet. Asnjë aspekt i jetës njerëzore apo i asaj shpirtërore nuk është anashkaluar në librin e të gjithë librave. Bibla përmban fuqinë e nevojshme për të ndryshuar jetën e individit dhe të shoqërisë.

UNITETI I BIBLËS

Në qoftë se Bibla do të ishte një libër i shkruar nga një autor i vetëm, ne natyrisht do të shpresonim që të gjitha pjesët e saj të ishin në harmoni me njëra-tjetrën. Nëse do të ishte një libër i shkruar për një subjekt të vetëm, por nga më shumë se dyzet veta, probabiliteti që këto libra të ishin në harmoni me njëra-tjetrën do të ishte shumë i vogël. Kështu, fakti se më shumë se dyzet njerëz shkruan gjashtëdhjetë e gjashtë libra në subjekte kaq të ndryshëm nga njëri-tjetri dhe se idetë e tyre janë në harmoni të plotë, habit çdo njeri. Dikush mund të thotë: «Ata duhet të kenë punuar së bashku me kujdes për të arritur një vepër kaq të shkëlqyer!» Historia tregon se ata s'mund të kenë punuar së bashku. Shumë nga këta njerëz kurrë nuk e takuan njëri-tjetrin. Ata jetuan në shekuj të ndryshëm, larg nga njëri-tjetri dhe s'kishin mundësi të planifikonin apo të ndryshonin shkrimet e tyre. Harmonia duhet shpjeguar në ndonjë rrugë tjetër.

Ka një fakt që nuk mund të kundërshtohet: Uniteti i plotë ekziston midis gjithë pjesëve dhe shkrimtarëve të

Biblës. Njerëzit janë përpjekur, por kanë dështuar që të gjejnë madje edhe ndonjë mosmarrëveshje të vetme në shkrimet. Bibla është *një* libër, i gjithi në unitet.

Konsideroni, për shembull, dy pjesët e saj kryesore: Testamentin e Vjetër dhe Testamentin e Ri. Edhe pse këto përfaqësojnë dy besëlidhje (marrëveshje) të veçanta të Perëndisë me dy grupe të veçantë njerëzish, ato janë të lidhura mrekullisht me njëra-tjetrën. Ashtu si dikush ka thënë: «Testamenti i Vjetër është Testamenti i Ri i fshehur dhe Testamenti i Ri është Testamenti i Vjetër i zbuluar.» Testamenti i Vjetër është *rrënja* dhe Testamenti i Ri është *fruti*.

Është gati e pamundur të kuptosh disa pjesë të këtij libri pa njohur pjesët e tjera. Në qoftë se doni të dini se kujt i referohej Isaia, kur përmendi një të virgjër që do të lindte një fëmijë dhe se kush ishte ky *njeri i përvuajtur*, ju duhet të lexoni Mateun, Markun, Llukën dhe Gjonin. Këta autorë na tregojnë se në të dy rastet profecia ishte për Jezusin. Gjithashtu, studimi i Testamentit të Vjetër do t'ju ndihmojë për të kuptuar simbolet në librin e Zbulesës. Si mund ta kuptoni librin e Hebrenjve pa studjuar Levitikun dhe libra të tjerë të ligjit? Si mund ta kuptoni Palin kur i referohet Krishtit si «Pashka jonë» (1 Korintasve 5:7) pa lexuar librin e Eksodit, kapitullin e dymbëdhjetë? Po, pjesët e ndryshme të këtij libri përfaqësojnë të njëjtën gjë, me një temë të vetme që përshkon gjithë librin.

Për ta ilustruar këtë shkurtimisht, vëreni disa kontraste midis librit të parë të Biblës dhe librit të *fundit* të saj:

(1) Zanafilla fillon me krijimin e qiejve dhe tokës; Zbulesa përfundon me krijimin e qiejve të rinj dhe tokës së re.

(2) Zanafilla tregon për ardhjen e dritës dhe krijimin e diellit dhe hënës; Zbulesa tregon për fundin e shërbesës së tyre për njeriun, sepse në Qytetin e Ri (qielli), Perëndia dhe Qengji janë drita.

(3) Te Zanafilla, njeriu takon Satanin dhe dorëzohet. Te Zbulesa, Satani humbet dhe, përmes Jezusit, njeriu është fitimtar.

(4) Te Zanafilla, njeriun e flakën jashtë kopshtit; te Zbulesa, ai është kthyer te Perëndia.

(5) Më së fundi, Zanafilla tregon se si njeriu humbet privilegjin e të ngrënit nga Pema e Jetës, sepse mëkati filloi të mbretërojë mbi njerëzimin (edhe pse në fund mëkati do të mposhtet). Te Zbulesa, me mëkatin e shkatërruar, Perëndia e fton përsëri njeriun të hajë nga Pema e Jetës në mënyrë që të mund të jetojë përgjithmonë!

Po, uniteti i Biblës është i mrekullueshëm. Kur shikojmë këtë unitet, që është i qartë për çdo lexues të ndershëm, ne qëndrojmë të çuditur dhe mund të arrijmë vetëm në një përfundim: Perëndia është autori i Biblës.

TEMA E MREKULLUESHME E BIBLËS

Ju ndoshta do të jeni dakord me pohimin se uniteti i Biblës është i mundur vetëm në qoftë se *një Mendje* drejtoi hartimin e përmbajtjes së saj. Meqënëse asnjë autor njerëzor s'mund të kishte jetuar për më tepër se pesëmbëdhjetë shekuj që kanë kaluar gjatë kësaj periudhe aktiviteti letrar, vetëm Perëndia mund të quhet me të drejtë autori i librit. Këtë kishte në mendje Pjetri, kur tha: «Njerëzit e shtyrë nga Fryma e Shenjtë kanë folur atë që u tha Zoti» (2 Pjetër 1:21b).

Përsëri, për të pasur unitet, jo vetëm autorësia e vetme është e nevojshme, por gjithashtu tema e gjithë librit duhet të jetë një e vetme, në mënyrë që i gjithë libri të ketë kuptim. Lexuesi e kupton dhe e shikon bukurinë e librit, kur mëson ta vlerësojë temën e vetme të tij.

Cila është tema e këtij libri? Nuk është «Historia e njerëzimit», edhe pse njerëzimi është pjesë e temës. Nuk është «Historia e hebrenjve», edhe pse ata kontribuojnë shumë për temën. Tema e librit është «Historia e një

njeriu», e Njeriut *Jezu Krisht*.

Bibla përqëndrohet rreth Atij që duhet të vinte. Mesazhi i Testamentit të Vjetër është: «*Ai po vjen.*» Mesazhi i ungjijve është: «*Ai është këtu.*» Mesazhi i pjesës tjetër të Testamentit të Ri është: «*Ai do të vijë përsëri.*»

Një studim interesant mund të bëhet për çdo libër të Biblës, duke marrë në konsideratë këndvështrimin me anë të të cilit ai libër paraqet Jezusin. Libra të tërë mund të shkruhen rreth «Jezusi te Zanafilla», «Jezusi në librin e Eksodit», «Jezusi në librin e Levitikut» dhe kështu me radhë. Për shembull:

Jezusi është te Zanafilla 1, sepse «Të gjitha gjërat u bënë me anë të Atij» (Gjoni 1:3a).

Jezusi është te Zanafilla 3, sepse është Ai që më vonë do të bëhet «fara e saj [gruas]» dhe do të shtypë kokën e Satanit (Zanafilla 3:15; Galatasve 3:16).

Jezusi është te Zanafilla 4, Ai është parashikuar në sakrificën e qengjit të Abelit. (Shikoni Hebrenjve 12:24.)

Jezusi është gjithashtu te Zanafilla 6, sepse shpëtimi në arkë është një lloj (simboli) i shpëtimit që gjendet tek Ai dhe përmes Atij. Ne mund të vazhdojmë pa mbarim.

Kjo, atëhere, është tema që i jep Biblës unitetin e saj të mrekullueshëm: Jezu Krishti. Jezusi, Çlirimtari që do vinte, Shpëtimtari që erdhi dhe Mbreti që do të vijë përsëri lidh fjalët e gjashtëdhjetë e gjashtë librave në një dokument të unifikuar.

FUQIA E JASHTËZAKONSHME E BIBLËS

Nga gjithë shkrimet (librat) që ndodhen në bibliotekat e tokës, Bibla ka pasur influencën më të madhe mbi njerëzimin. Bibla ka ndryshuar rrjedhën e historisë, ka ngritur perandori, ka rrëzuar pushtues dhe mbretër. Bibla u ka dhënë bekime dhe suksese atyre që u janë bindur parimeve të saj dhe u ka sjellë vdekje dhe shkatërrim atyre që kanë luftuar kundër saj. Fuqitë e Biblës janë të shumta dhe të

ndryshme, por le të vërejmë në veçanti fuqinë e saj për të ndryshuar jetët e njerëzve dhe për t'i ndrequr moralisht ata.

Shumë vite më parë, një racë e egër njerëzish jetonte në një grup ishujsh. Ata ishin më të egër dhe më barbarë se ndonjë racë tjetër e egër. Kur zgjuarsia e Greqisë dhe artet e Romës e kishin bërë zonën Mesdhetare qendrën e botës, këta ishuj banoheshin nga fiset më të egra të njohura ndonjëherë. Informacionet nga ushtria e Çezarit përfshijnë të dhëna grafike të ditëve të këqia, kur këta barbarë shkonin lakuriq në beteja dhe festonin fitoren duke pirë gjakun e armikut të therur me kafkat e tyre të zbrazura. Ata i ngjyrosnin trupat e tyre lakuriq me figura të ndryshme me «bojë magjike blu». Në altarin e Druids («zotit» të cilit ata i faleshin), kurbanet njerëzore ishin të zakonshëm. Më pas ndodhi diçka. Misionarët rrezikuan jetët e tyre për ta shpërndarë fjalën e Perëndisë në këto fise të egra dhe njerëzit e pranuan atë. Pas një farë kohe, këta njerëz u bënë udhëheqës të një perandorie madje edhe me të madhe se ajo e Aleksandrit të Madh. Këta ishuj ishin ishujt britanikë!

Një proverb i vjetër thotë: «Uji asnjëherë nuk ngrihet më lart se burimi i tij.» I njëjti parim gjendet në Bibël: «Ju do t'i njihni ata nga frutet e tyre» (Mateu 7:16a). Në çdo vend që Bibla ka shkuar, njerëzimi ka përparuar. Ata që e mirëpresin mesazhin e Biblës, bëhen baballarë dhe nëna më të dashur, bij dhe bija më të bindur, punëtorë dhe punëdhënës më të mirë.

Bibla është e mbushur me tregime të jetëve që ndryshojnë. Një tagrambledhës i pandershëm bëhet i ndershëm dhe bujar (Lluka 19:1–9). Një njeri që fliste kundër Perëndisë dhe vriste ndjekësit e Tij, u kthye në një apostull të madh (Veprat 7:58, 8:1, 3, 22:4–21). Shumë shembuj të tjerë janë dhënë.

Atë që ka bërë Perëndia me anë të fuqisë së Biblës për të tjerët, mund ta bëjë edhe për ju. Perëndia vazhdon të ndryshojë akoma jetët e ndjekësve të Tij. Në qoftë se lexoni

dhe zbatoni Fjalën e Tij, Ai do t'ju ndryshojë sipas imazhit të Birit të Tij, Jezu Krishtit.

NGUSHËLLIMI I BEKUAR QË VJEN NGA BIBLA

Bibla është unike, e papërsëritshme dhe e pangjashme me librat e tjerë, kur flitet për sigurinë dhe rehatinë që të jep, ashtu si edhe në gjërat e tjera që i ofron njeriut. Përveç Biblës, asgjë tjetër nuk na jep ngushëllimin për jetën pas vdekjes. Shkrimet i ofrojnë lexuesit shpresë dhe siguri për përjetësinë e tij dhe ato sjellin rehati në zemrën e tij, kur një i njohur ndahet nga jeta.

Vdekja është një armik. E gjithë poezia dhe filozofia e krijuar nga njeriu asnjëherë s' mund ta ndryshojnë këtë fakt të zymtë dhe të pamëshirshëm. Natyrisht, për kristianët, vdekja është një armik humbja e të cilit është parashikuar. Me anë të fuqisë së Krishtit, vdekja është detyruar që të shërbejë si shoqërues për të paraqitur të shpëtuarit në praninë e Zotit. Megjithatë, ajo mbetet një armik!

Ky armik hyn në të njëjtën mënyrë në pallate dhe në kasolle. Ndan burrin nga gruaja. Heq foshnjen nga duart e nënës. Kthen gëzimin e ëmbël në dëshpërim të zi. Mua nuk më pëlqen vdekja; mua nuk më pëlqejnë as funeralet.

Nëse një i njohuri im do të vdiste dhe do të doja të ngushëlloja familjen e tij, nga do t'i merrja fjalët? Nga letërsia? Nga ndonjë poet? Nga filozofët? Kërkoni në gjithë librat tuaj më të mirë dhe ju nuk do të gjeni ndonjë varg apo fjali, të shkruar nga një njeri i vdekshëm, që mund të sjellë rehati dhe shpresë të përhershme, kur vdekja vjen në shtëpinë tënde. Vetëm një burim ofron fjalë për fuqi dhe ngushëllim: Bibla! Unë mund të mos i kem fjalët e duhura për të ngushëlluar njeriun që është në zi për humbjen e një personi të dashur, por unë mund të lexoj fjalë si këto më poshtë nga libri i Perëndisë:

Edhe sikur të ecja në luginën e hijes së vdekjes, nuk do të kisha frikë nga asnjë e keqe, sepse Ti je me mua; shkopi Yt

dhe thupra Jote janë ato që më japin zemër (Psalmeve 23:4).

Por tashti Krishti u ringjall prej së vdekurish, dhe është fryti i parë i atyre që kanë vdekur....

Edhe ky trup që priset, kur të veshë mosprishjen, edhe ky i vdekshëm kur të veshë pavdeksinë, atëhere do të realizohet fjala që është shkruar: «Vdekja u përpi në fitore» (1 Korintasve 15:20–54).

Pastaj ne të gjallët, që do të kemi mbetur, do të rrëmbehemi bashkë me ata mbi retë, për të dalë përpara Zotit në ajër; dhe kështu do të jemi përherë me Zotin. Ngushëlloni, pra, njëritjetrin me këto fjalë (1 Thesalonikasve 4:17–18).

Ai do t'i fshijë të gjithë lotët nga sytë e tyre. Nuk do të ketë më as vdekje, as vaj, as ofshamë, as dhembje. Rendi i mëparshëm mori fund (Zbulesa 21:4).

Përmes kohërave, këto fjalë dhe të tjera si këto në Bibël, kanë tharë lotë, kanë dhënë shpresë dhe kanë ngushëlluar me të vërtetë zemrat e miliona e miliona njerëzve. Me të vërtetë, Bibla është një libër i mrekullueshëm!

KONKLUZIONI

Ne kemi parë shtatë mrekullitë e Biblës: mbijetesën e saj, përkatësinë e saj, larminë, unitetin dhe ngushëllimin e bekuar që vjen prej saj. Bibla është Fjala e frymëzuar e Perëndisë; nuk ka ndonjë shpjegim tjetër.

PËRGJIGJUNI PYETJEVE

(përgjigjet në faqen 230)

1. Perandori romak, Diocleti, u përpoq të eliminonte Biblën dhe mesazhin e saj, duke dekretuar vdekjen për çdo njeri që zotëronte ndonjë kopje të Biblës. A pati sukses kjo përpjekje e tij?
2. Si e tregon vargu 45 i kapitullit 13, në librin e Levitikut, përkatësinë e Biblës?
3. Si e provon larmia e Biblës prejardhjen (autorësinë) e saj nga Perëndia?
4. Cila është tema e Biblës?
5. Nga gjithë shkrimet në bibliotekat e tokës, cili libër ka ushtruar

influcenë më të madhe mbi njerëzimin?

6. Çfarë ngushëllimi ofron Bibla për lexuesit e saj?
7. Rreshtoni shtatë çuditë e Biblës që provojnë se ajo është Fjala e frymëzuar e Perëndisë.

FJALË NDIHMËSE

Shkrimet – Bibla, Testamenti i Vjetër dhe Testamenti i Ri. Shkrimet e Shenjta janë shkrime të veçanta të Fjalës së Perëndisë për njeriun. Testamenti i Vjetër ishte ligji i Perëndisë për hebrenjtë dhe udhëhoqi rrugën për në Testamentin e Ri (Galatasve 3:24), i cili duhet ndjekur nga të gjithë njerëzit sot.

Testamenti i Vjetër përmban një përmbledhje të krijimit të botës nga Perëndia, ligjet e dhëna kombit të Tij të zgjedhur, izraelitëve, poezi të frymëzuara dhe mësimet e Perëndisë përmes profetëve të Tij e të tjera.

Jezusi vetë tha: «...duhet të përmbushen të gjitha gjërat që janë shkruar lidhur me Mua në ligjin e Moisiut, në profetët dhe në Psalmet» (Lluka 24:44). Mesazhi kryesor i Testamentit të Vjetër, atëherë, është ardhja e Krishtit në botë për të shpëtuar njeriun nga mëkati.

Ashtu si Jezusi citoi nga Testamenti i Vjetër, ky libër citon nga Testamenti i Vjetër disa herë. Më poshtë jepet një listë e plotë e librave të Testamentit të Vjetër.

Zanafilla	Nehemia	Osea
Eksodi	Esteri	Joeli
Levitiku	Jobi	Amosi
Numrat	Psalmet	Abdia
Ligji i Përtërirë	Fjalët e Urta	Jona
Jozueu	Predikuesi	Mikea
Gjyqtarët	Kantiku i Kantikëve	Nahumi
Ruthi	Isaia	Habakuku
1 dhe 2 Samueli	Jeremia	Sofonia
1 dhe 2 Mbretërit	Vajtimet	Hagai
1 dhe 2 Kronikat	Ezekieli	Zakaria
Ezdra	Danieli	Malakia

Autor: *Eddi Cloer*

Marrë nga libri: “*Si të bëhesh një kristian besnik*”

© 2003 E VERTETA PER SOT

Të gjitha të drejtat të rezervuara